

m ě s t n a v a t e l i Františku P-ovi, kteří podle nepopřené přednesu žalobkyně se k pozůstalosti Františka P-a, dne 27. ledna 1931 zemřelého, přihlásili bez výhrady soupisu a jimž odevzdací listinou ze dne 26. června 1931 (t e d y j e š t ě p ř e d p o d á n í m ž a l o b y) byla pozůstalost odevzdána. Odevzdáním pozůstalosti přešel závazek Františka P-a na dědice (§§ 548, 797, 819 obč. zák.), a ačkoli se generální sukcesí co do obsahu povinností nic neměnilo, změnil se přece její podmět a to rozhoduje o příslušnosti, ježto v době zahájení rozepře již nešlo o spor mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, nýbrž o spor mezi zaměstnancem a právním nástupcem zaměstnavatele a příslušnost pracovního soudu pro nároky a závazky z pracovního nebo služebního poměru se nerozšiřuje převodem závazku na jeho přejímatele.

Čís. 13869.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z.a n.).
Zákon předpokládá v § 11 kromě priority, že užívání jména atd. jest po právu.

Každý má právo voliti si libovolné označení svého podniku a užívá ho po právu, když tím nezasahuje do práv jiných soutěžitelů.

Žalobce jest oprávněn domáhati se zdržení závadného stavu, třebas žalovaný prohlásil, že neobnoví původní stav, jež již odstranil důsledkem prozatímního opatření.

(Rozh. ze dne 19. října 1934, Rv II 131/33.)

Žalobce, obchodník v Praze, měl v Brně v Kobližné ulici od podzimu 1930 závod označený zevně »Cravat Club«. Žalovaný otevřel si v srpnu 1931 v Brně v Kobližné ulici poboční závod, jež označil zevně »Clou Cravats«. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném, by se ve svém obchodě s kravatami a s límci v Brně, Kobližná ulice, zdržel zevního označení »Clou Cravats« a by odstranil závadný stav. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Základní námitkou žalovaného, kterou i v odvolání nejvíce zdůrazňuje, jest, že žalobce neprávem používá ve svém obchodním podniku označení »Cravat Club«, protože označení to budí dojem, že jde o obchodní společnost a nikoliv o kupce jednotlivce. Odvolatel poukazuje k tomu, že žalobce, kdyby byl protokolován, nesměl by vzhledem k čl. 16 obch. zák. označení »Cravat Club« užívat, a, co není dovoleno kupci protokolovanému, tím méně může býti dovoleno kupci neprotokolovanému, nehledíc ani k ustanovení § 49 čís. 5 živn. ř., kterým jest výslovně každému živnostníku zakázáno používatí přídávku naznačujícího společenský poměr. Odvolatel proto míní, že žalobce neužívá označení »Cravat Club« »po právu« ve smyslu § 11 odst. (1) zák. proti nekalé soutěži a že se proto nemůže domáhati ochrany tohoto nezákonného stavu zdržovací a odstraňovací žalobou podle § 11 cit. zák. Odvolací soud považuje tento právní názor odvolatelův za mylný. Ustanovení § 11 odst. (1) cit. zák. nemá na mysli formální, nýbrž hmotněprávní oprávnění ohroženého soutěžitele k užívání označení jeho podniku. Skála na str. 162 v té příčině uvádí: »Každý má právo užívatí ve ve-

řejném společenském životě svého jména, firmy a voliti si libovolné označení nebo zevnější zařízení podniku, v hospodářském životě však jen potud, pokud nemá někdo jiný na totéž jméno atd. silnější právo, zejména právo opřené o prioritu. V tomto případě stává se užívání jména atd. bez rozlišujících dodatků, výpustek, změn atd. protiprávním. To plyne již z toho, že nezáleží na tom, zda byla firma zapsána do obchodního rejstříku čili nic (Skála str. 149), ani na tom, zda označení obou soutěžitelů jest zapsáno v seznamech známkových, čili nic (rozhodnutí čís. 8856 a 11.539 sb. n. s.). V souzeném případě jde o ochranu styku žalobce s jeho zákaznictvem, které nemá býti uváděno v omyl podobným označením, jehož žalovaný teprve později začal ve svém podniku užívat. Zákaznictvu, které kupuje zboží, nezáleží na tom, zda podnik náleží jednotlivci, či obchodní společnosti, nýbrž jen na tom, by zboží pocházelo z téhož pramene. Stanovisko žalovaného není v té příčině dost upřímné, neboť sám označuje svůj obchod a své zboží názvem, který lze čísti rovněž jako »club«, ačkoliv je též jen kupcem jednotlivcem. Ačkoliv žalovaný ve svém podání ze dne 30. září 1931 uvádí, že proti žalobci je v běhu řízení pro přestupek podle § 49 čís. 4 živn. ř., protože prý nepoužívá při označení své brněnské filiálky správného znění firmy, nezakázal živnostenský úřad až dosud žalobci, by neužíval názvu »Cravat Club«, neboť žalobce až do dneška, což jest u soudu notorické, tohoto označení nerušeně užívá a pod tímto označením též úřední výměr, dokonce i od brněnského magistrátu dostává. Právem proto první soud nepřihlížel k těmto námitkám rázu formálního a považoval jen za rozhodnou prioritu užívání označení, která jest podle jeho zjištění na straně žalobcově. Je tedy pro tento spor nerozhodné, zda žalobce svůj pobočný závod v Brně ohlásil u obchodního rejstříku, kdy jej označil svým jménem, zda žalovaný označil svůj podnik v Koblížné ulici v Brně jako filiálku, opatřil jej nápisem své firmy do obchodního rejstříku zapsané a označil svým jménem a není kusosti řízení v tom, že první soud o těchto okolnostech nepřipustil důkazy. Není rozporu se spisy, nýbrž zcela správným postřehem zjištění prvního soudu, že označení »Clou Cravats« jest provedeno touž formou písmen, jako označení »Cravat Club« a že v některých značkách spojení slov »Clou« a »Cravats« jest takové, že písmeno C ve slově »Cravats« vypadá jako písmeno b, takže lze slovo »Clou« čísti jako »Cloub«. Poukaz odvolatelův, že pak lze bylo celou značku čísti jako »Cloub ravats«, tudíž jako slovo bez smyslu, není přípustný, neboť nejde o úplnou shodu a identitu obou označení, nýbrž o pouhou podobnost a zaměnitelnost v kruzích zákaznictva, které čte nápisy na obchodech a zboží jen zběžně a letmo. Název »Clou Cravats«, jak ho žalovaný používá, jest označení »Cravats Cloub« na obchodě a zboží žalobcově podoben nejen graficky, nýbrž i sluchově tak nápadně, že zaměnitelnost obou těchto označení jest velmi snadná. A právě tato zaměnitelnost nasvědčuje tomu, že se takové záměny, jak je svědky potvrzeno, skutečně staly.

N e j v y š š í s o u d nevyhověi dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud posoudil věc po právní stránce správně a poukazuje se dovolatel na odůvodnění napadeného rozsudku, obzvláště co do otázky zaměnitelnosti sporného označení svého podniku s označením podniku žalobce. Přisvědčiti lze právnímu názoru dovolatelovu, že zákon o nekalé soutěži předpokládá v § 11 mimo prioritu, že užívání jména atd. jest po právu. Dovolatel však přehlíží, že tu nejde o užívání firmy, nýbrž o užívání zvláštního označení podniku, a netřeba se proto obíratí vývody dovolatelovými vycházejícími z onoho mylného předpokladu. Každý má právo voliti si libovolné označení svého podniku a užívá ho po právu, když tím nezasahuje do práv jiných soutěžitelů, což nelze tvrditi o žalobci. Bude po případě věcí příslušného správního úřadu přiměti žalobce k tomu, by označil svůj podnik podle předpisů živnostenského řádu i svým jménem. Ostatně tvrdí žalobce, že tomu již vyhověl. Avšak i s hlediska předpisů živnostenského řádu jest žalobce oprávněn používatí zvláštního označení svého podniku (§ 46 živn. ř.). Pokud se týče námitky plnění, jest odvolatel na omylu, domnívá se, že stačí prohlášení, že neobnoví původní stav, který již odstranil důsledkem prozatímního opatření. Prozatímním opatřením nebyl spor rozhodnut a pouhým prohlášením dovolatelovým se žalobce nemusil uspokojiti, to tím méně, an dovolatel popřel žalobní nárok a pokračoval ve sporu. Marně poukazuje dovolatel v tomto směru na rozhodnutí sb. n. s. čís. 11.539, neboť tu nešlo o pouhé jednostranné prohlášení, nýbrž bylo tvrzeno, že mezi stranami byl uzavřen smír. Přes ono prohlášení dovolatelovo byl žalobce oprávněn domáhati se rozsudku, by měl exekuční titul, kdyby se dovolatel po zániku prozatímního opatření snad přece pokusil o opětovné zavedení závadného stavu. Dovolatel se nemohl zbaviti sporu pouhým prohlášením, nýbrž jen uznáním žalobního nároku. Jest ovšem správné, že předpokladem zdržovací žaloby jest nebezpečí opakování, avšak to lze spatřovati právě v tom, že dovolatel popíral žalobní nárok.

Čís. 13870.

Provedl-li ten, kdo koupil přídělový statek, opravy (adaptace) obytného stavení dříve, než bylo rozhodnuto Státním pozemkovým úřadem o schválení koupě, nebyl bezelstným držitelem statku.

Zda jest tu zřejmý a převážný prospěch druhého (§ 1037 obč. zák.) jest posuzovati nikoliv s hlediska objektivního, nýbrž ze subjektivního stanoviska druhého, s hlediska jeho poměrů a zájmů.

(Rozh. ze dne 19. října 1934, Rv II 386/34.)

Žalobce koupil od žalovaných smlouvou ze dne 3. ledna 1929 přídělový statek M. s výhradou schválení Státního pozemkového úřadu. Držby koupeného statku se ujal dříve, než bylo Státním pozemkovým úřadem o schválení kupní smlouvy rozhodnuto a ještě před oním rozhodnutím opravil, pokud se týče upravit stavení koupeného statku nákladem 61.000 Kč. Trhová smlouva ze dne 3. ledna 1929 Státním po-